

90 *Institutiones Philosophicæ*
corporis infirmitatem aliosque inevitabiles
casus, sed potissimum propter violatam le-
gem, quam natura ipsa & hominis consti-
tutio nos docent. Etenim homines h̄c in
terris a Deo collocati sese invicem adjuva-
re debent; eo misériores sunt, quo minus
sibi mutuo auxilium præbent, quo amplius
autem, eo feliciores. At quotidiana expe-
rientialia notum est plerosque homines affe-
ctibus obscēnatos, sibi invicem quam ma-
xime possunt nocere; unde aliquando infelici-
ssima sit h̄c vita, atque non raro con-
tingit, ut qui maxime omnium divinæ vo-
luntati convenienter vivunt, aliosque homi-
nes beneficiis amice juvant, ii demum sint
mortaliū infelicissimi.

Hoc posito, quærendum an ex his, quæ
de Deo novimus, possimus confidere Deum
aliquando tandem eorum habiturum esse
rationem, qui legem naturæ humanae ab
ipso Deo conditam observant, & tamen
vitam infelicem degunt. Et certe qui vi-
tam hominibus dedit non ut iis faceret
male, eosque ita constitutos esse voluit ut
mutuo auxilio indigerent, idem sine dubio
vult ut sese adjuvent, ideoque eorum pro-
bat vitam qui id faciunt, ad quod sunt a
natura sua comparati: credibile non est
eos in hac vita miseros esse, neque post
hanc vitam quidquam mercedis accipere.
Sibimetipsi contradiceret, qui homines ejus
voluntati maxime obtemperantes omnium
pessime haberi pateretur. Igitur ex misé-
riis, quibus viri probi in hac vita sēp̄i-
sime torquentur, certissime colligimus men-
tes esse immortales.

Ter-